

МІНІСТЕРСТВО
ОСВІТИ І НАУКИ
УКРАЇНИ

ХЕРСОНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

МАТЕРІАЛИ

ЗБІРНИК ТЕЗ І ДОПОВІДЕЙ

І МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

**«ЄВРОПЕЙСЬКЕ МАЙБУТНЄ:
ФІЛОСОФСЬКО-ОСВІТНІ СТУДІЇ»,**

ПРИСВЯЧЕНОЇ ДНЮ ЄВРОПИ

(ЧАСТИНА 1)

**«EUROPEAN FUTURE:
PHILOSOPHICAL
AND EDUCATIONAL STUDIES»,**

DEDICATED TO THE DAY OF EUROPE

9-10 ТРАВНЯ 2024 РОКУ

М. ХЕРСОН, М. ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ 2024

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ *(м. Київ, Україна)*
ДНУ «ІНСТИТУТ МОДЕРНІЗАЦІЇ ЗМІСТУ ОСВІТИ» *(м. Київ, Україна)*
ХЕРСОНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ,
КАФЕДРА ЗАГАЛЬНООСВІТНИХ ГУМАНІТАРНИХ ТА ПРИРОДНИЧИХ ДИСЦИПЛІН
(м. Херсон, м. Хмельницький, Україна)
ВІЛЬНЮСЬКИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ГЕДИМІНАСА,
ФАКУЛЬТЕТ КРЕАТИВНИХ ІНДУСТРІЙ *(м. Вільнюс, Литва)*
ОПОЛЬСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ, ІНСТИТУТ ПЕДАГОГІЧНИХ НАУК *(м. Ополе, Польща)*
МІЖНАРОДНИЙ КЛАСИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ПИЛИПА ОРЛИКА,
КАФЕДРА ЖУРНАЛІСТИКИ ТА ФІЛОЛОГІЇ *(м. Миколаїв, Україна)*
НАУКОВИЙ ЧАСОПИС «ФІЛОСОФІЯ ОСВІТИ» ІНСТИТУТУ ВИЩОЇ ОСВІТИ НАПН
УКРАЇНИ У СПІВПРАЦІ З УКРАЇНСЬКИМ ТОВАРИСТВОМ ФІЛОСОФІЇ ОСВІТИ
(м. Київ, Україна)
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ «ЗАПОРІЗЬКА ПОЛІТЕХНІКА»,
ГУМАНІТАРНИЙ ФАКУЛЬТЕТ *(м. Запоріжжя, Україна)*
ЧЕРКАСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ТЕХНОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ,
КАФЕДРА ФІЛОСОФСЬКИХ І ПОЛІТИЧНИХ НАУК *(м. Черкаси, Україна)*
ХЕРСОНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ,
КАФЕДРА ФІЛОСОФІЇ, СОЦІОЛОГІЇ ТА СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ
(м. Івано-Франківськ, Україна)
RESEARCH NETWORK «FOREIGN ОБ'ЄКТ» *(San Francisco, USA)*
ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ «ГЛОБАЛЬНИЙ ПОГЛЯД» *(м. Херсон, Україна)*

МАТЕРІАЛИ

**І Міжнародної науково-практичної конференції
«ЄВРОПЕЙСЬКЕ МАЙБУТНЄ: ФІЛОСОФСЬКО-ОСВІТНІ СТУДІЇ»,
присвяченої Дню Європи**

**«EUROPEAN FUTURE: PHILOSOPHICAL AND EDUCATIONAL STUDIES»,
dedicated to the Day of Europe**

9-10 травня 2024 року

**(Частина 1)
ЗБІРНИК ТЕЗ І ДОПОВІДЕЙ**

м. Херсон, м. Хмельницький 2024

У сучасних умовах будь-яка система управління працює ефективно і з максимально можливими результатами, якщо вона базується на правильно побудованій системі мотивації. Неправильно побудована система роботи з персоналом, зокрема система мотивації працівників, часто псує систему роботи компанії, адже результатом недостатньої уваги до задоволеності працівників є незадоволеність робочим місцем та роботою. Звідси – не дуже якісна робота незадоволених людей, які не мають бажання працювати максимальній потужності своїх здібностей. А там, де незадоволена одна людина, часто може бути цілий незадоволений колектив[3]. Як відомо, один незадоволений працівник здатен схилити на свій бік цілий колектив проти керівництва. А це призведе до гальмування роботи або масових звільнень. Розумні менеджери повинні уникати таких сценаріїв.

Методами нематеріальної мотивації є

– проведення зустрічей, на яких працівники будуть проінформовані про досягнення компанії та внесок кожного в ці досягнення, публічна похвала та нагородження співробітника, який найбільше відзначився;

– особиста похвала працівника за ефективну роботу, високу продуктивність, виконання та перевиконання планових або інші трудові досягнення;

– привітання співробітників зі святами, організація святкових заходів будь-якого рівня (від корпоративних свят до скромного святкування в колективі);

– необхідна допомога і співчуття в горі. Можливість гнучкого графіка роботи;

– надання абонементів на відвідування спортзалів, басейнів басейни тощо;

– ввічливе ставлення до працівників;

– використання дошки пошани як візуальної (в офісі компанії) так і віртуальної (на місці);

– нагородження працівників грамотами та подяками, відзнаками та пам'ятними подарунками;

– забезпечення комфортного робочого місця з усім необхідним обладнанням.

Однак для великих компаній не є можливим реалізувати індивідуальний підхід до мотивації працівників. Тому більшість керівників обмежуються загальноприйнятими принципами мотивації, заснованими на посадах та статусу в колективі [3].

Підсумовуючи, необхідно підкреслити важливість використання методів матеріального та нематеріального стимулювання для ефективної роботи будь-якого підприємства. Існуючі на сьогоднішній день механізми, які використовуються для мотивації персоналу, не є досконалими. Але, незважаючи на це, вони щодня застосовуються на практиці і сприяють досягненню поставлених цілей. Наприклад, в європейських країнах для підвищення ефективності фінансової мотивації використовують систему співвідношення показників матеріальної зацікавленості з цілями організації та залучають систему винагороди, яка базується не на конкретних завданнях, а на спільному баченні. Виходячи з вищесказаного, не можна надавати перевагу лише одному методу мотивації – матеріальному чи нематеріальному. Більш ефективним буде використання обох методів по черзі або в комплексі для кращого та ефективнішого досягнення цілей організації.

Література:

1. Abidovna, Alimova Shamsiya. "Formation and development of career as personnel technology of human resource management." *Gospodarka i Innowacje*. 45 (2024): 327-332.
2. Voynarenko, Mykhaylo, Viacheslav Dzhezdzhula, Iryna Yepifanova. "Modeling of the process of personnel motivation for innovation activity." *WSEAS Transactions on Business and Economics*, 17: 467-477. (2020).
3. Заїка, С. О., С. В. Кускова, О. В. Заїка. "The essence and problems of motivation as a factor in the development of modern enterprises." *Підприємництво та інновації* 15 (2020): 48-52.

МИНКІН Микола

*кандидат сільськогосподарських наук,
доцент, доцент кафедри землеробства,
Херсонський державний аграрно-
економічний університет (м. Херсон,
Україна)*

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ТА ПРОБЛЕМИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

На сучасному етапі розвитку світової економіки спостерігається зростання темпів інноваційних змін, переглядаються стандарти та пріоритети, які здавались непохитними ще 30 і навіть 20 років тому. Те, що вважалося визначальним у розвитку економіки будь-якої країни, як-от: високорозвинена важка промисловість, власні енергоресурси, інвестиції – сьогодні не здатні повною мірою забезпечити економічне зростання держави. Головною проблемою на сьогодні є повна відсутність державної підтримки в сфері науки.

Під інноваційною політикою слід розуміти комплекс принципів та взаємопідтримуючих економічних, правових, організаційних і соціальних методів планування, стимулювання, регулювання та контролю процесів інноваційної діяльності в науково-технічній та виробничій сферах. Основним завдання державних органів є визначення мети інноваційної політики, основних принципів її здійснення, а також механізму реалізації відповідних заходів.

Метою інноваційної політики провідних країн світу є сприяння розвитку науки й техніки, підвищення інноваційної активності, що забезпечує конкурентоспроможність національної продукції на світовому ринку, обороноздатність країни, покращує екологічну ситуацію, а також сприяє розвитку венчурного довгострокового бізнесу. Виходячи з цієї мети, держава визначає пріоритетні напрями розвитку інноваційної діяльності та обирає основні шляхи підтримки підприємств, які працюють над виконанням державних інноваційних програм. [4].

Інноваційна діяльність є складним процесом трансформації новоотриманих ідей та знань в об'єкт економічних відносин.

Інноваційна діяльність – процес, спрямований на реалізацію результатів закінчених наукових досліджень і розробок або інших науково-технічних досліджень і розробок або інших науково-технічних досягнень у новий або вдосконалений продукт, що реалізується на ринку, у новий або вдосконалений технологічний процес, що використовується у практичній діяльності, а також у пов'язані з цим додаткові наукові дослідження і розробки.

Створення сприятливих умов для розвитку та модернізації національного господарського комплексу є однією з ключових задач, що постає перед суб'єктом економічної діяльності за будь-яких умов існування.

Значну увагу інноваційній стратегії у промисловості приділено у працях українських вчених О.І. Амоши, Л.І. Федулова, І.В. Космидайло. Аналізуючи дослідження вище зазначених вчених можна зробити висновок, що інновації та інноваційна діяльність є основним джерелом підвищення конкурентоспроможності підприємства і держави зокрема.

На сучасному етапі основою загострення становища в інноваційній сфері є зростаюча невідповідності між теперішнім становищем та потребами інноваційного розвитку. Слід наголосити, що «готовність» національної економіки та суспільства до інноваційного розвитку складається з комплексу чинників, які лежать в науково-технічній, виробничій, фінансовій, кадровій, природно-ресурсній, соціальній, політико-регуляторній сферах. Реформування науково-технічного комплексу побудовано за принципами частих змін цілей та завдань, без урахування загальновідомих факторів функціонування та розвитку науково-

технічного потенціалу: активної та передбачуваної державної підтримки, формування попиту на наукові досягнення з боку реального сектора економіки.

Самостійно підтримувати необхідні темпи розвитку технологій більшість українських підприємств не в змозі. Причинами такого стану є насамперед, загальносистемні чинники: а) низька привабливість української промисловості для інвестування через існування несприятливого економічного середовища для вітчизняного та зарубіжного інвестора, що проявляється в збитковості та неефективності державного регулювання; б) нерозвиненості ринкової інфраструктури; в) відсутності дієвої системи правового регулювання; г) оптимального рівня податкового навантаження; ґ) відсутність реальних механізмів об'єднання наявних ресурсів; є) інноваційна політика немає чіткої спрямованості у вирішенні конкретних економічних проблем регіонів, у їхній реструктуризації з врахуванням ринкових чинників.

Таким чином існує потреба у подальшій оптимізації шляхів стимулювання інноваційного розвитку України, які спиратимуться як на існуючий досвід України, так і зарубіжний досвід.

Важливим є створення фінансової бази для інноваційного прориву вітчизняної економіки, а для цього державі необхідно; акумулювати кошти як через бюджет, так і через позабюджетні фонди; формування платоспроможного попиту в державі на наукомістку продукцію та сприяння формуванню інфраструктури; складання державних цільових програм, що повинні підтримувати розширення інноваційної діяльності та покращення умов її здійснення; формування між окремими інститутними одиницями системи «вузи – наукові дослідження – виробництво»; кадрове забезпечення; інноваційна культура суспільства; узгодження інноваційної політики з іншими напрямками державної політики.

Однак не менш важливим є діяльність самого підприємства та його готовність і прагнення до поліпшення шляхом змін та запровадження інновацій.

Тенденції розвитку промисловості та фінансування науки свідчать про відсутність партнерства держави та бізнесу в інноваційному процесі, що обумовлює низьку ефективність інноваційної системи України. Для активізації інноваційної діяльності необхідно розвивати інфраструктуру ринку інноваційних товарів та послуг, надавати пільги інноваційно-активним підприємствам, здійснювати механізм фінансування наукових та науково-технічних робіт тощо.

Отже, досягнення інноваційного розвитку України передбачається можливим у випадку реалізації як вже впроваджених стимулюючих заходів, так і нових елементів, однак, лише за умови розробки продуманих механізмів їх реалізації.

Для України поки що характерні відсутність радикальних (базових) інновацій, незначна кількість інноваційної продукції принципової новизни, низька інноваційна активність підприємств. Наприклад, нові технічні рішення на рівні винаходу були використані у процесі створення лише 9% загальної кількості зразків нової техніки.

Внаслідок дії зазначених та інших причин, які гальмують інноваційний розвиток країни у програмі діяльності уряду, зроблені нові практичні кроки у напрямі подальшої підтримки державою розвитку інноваційної сфери: широке введення в господарський обіг об'єктів інтелектуальної власності, підвищення науково-технічного потенціалу, сталого зростання економіки та утвердження України як високотехнологічної держави /

Література:

1. Положення «Концепції науково-технологічного та інноваційного розвитку України» (схваленою постановою Верховної Ради України від 13.07 1999 р. № 916-XIV). 12 с.
2. Закон «Про основи державної політики у сфері науки і науково-технічної діяльності», 1991 р. 4с.
3. Андрощук Г. Державна інноваційна політика. Інтелектуальна власність. 2014. 264 -267 с.
4. Кокурін Д.І. „Інноваційна діяльність” - М. : Экзамен, 2001. 576 с.
5. Гречан А.П., Волков О.І., Денисенко М.П., та ін. “Економіка й організація інноваційної діяльності”: - К.: ВД "Професіонал", 2014. 85 – 87 с.
6. Пічкур О. “Особливості інноваційної діяльності на сучасному етапі” // Інтелектуальна власність. 2013. № 1. 126 с.

<i>ТАРАСЮК Єлизавета, КОЗАКОВА Лідія</i>	
Шляхи поповнення комп'ютерної сленгової лексики	93
<i>УДОД Людмила, ПЯТЬКО Лариса</i>	
Формування комунікативної компетентності здобувачів освіти засобами клішованих одиниць на заняттях з української мови за професійним спрямуванням у закладах фахової передвищої освіти	97
Секція 4. ФІЛОСОФІЯ ІСТОРІЇ	101
<i>KAROLINA Kościelny</i>	
Historical and contemporary aspects of Slavic mythology	101
<i>ГАЛІЧЕНКО Максим.</i>	
Проблема становлення помісної церкви в Україні	102
<i>ГУМЕНЮК Галина, РУДЕВИЧ Максим</i>	
Сакральні пам'ятки карпатського регіону як складова екскурсійної діяльності	105
<i>КУЧЕРЕНКО Алла</i>	
Нова концепція історичної освіти – виклики сьогодення	107
<i>ТАТАРЧЕНКО Олександр, ПОЧТАР Назар</i>	
Україна у війнах	110
Секція 5. ФІЛОСОФІЯ МАТЕМАТИКИ	112
<i>АДАМЕНКО Катерина, БІЛОУСОВА Тетяна</i>	
Математичне моделювання економічних процесів	112
<i>ВИГОДНЕР Інна, ПРИСМЕЦЬ Катерина</i>	
Філософські аспекти теорії графів: від задачі про Кенігсберзькі мости до сучасних технологій	115
<i>ДЕБЕЛА Ірина</i>	
Нечітка логіка в задачах прийняття рішень: метод лотфі Заде	117
<i>ДЕБЕЛКО Аліна, ВИГОДНЕР Інна</i>	
Феномен бінарних чисел як демонстрація дуального підходу в науці	120
<i>КОВТОНЮК Ольга</i>	
Теорія ймовірностей як результат взаємодії еволюційних досліджень філософії та математики	122
<i>МОІСЕЄНКО Світлана, РАНЮК Вадим</i>	
На перехресті наук: математика, філософія, штучний інтелект	124
<i>ПЛОТНИКОВА Олена</i>	
Впровадження нестандартних форм та методів навчання при викладанні математики в морському коледжі	127
<i>ПОЛЯКОВА Катерина</i>	
Підвищення ефективності викладання тригонометрії з використанням методів візуалізації та інтерактивності	129
<i>ПРИЩЕНКО Олександр, ВИГОДНЕР Інна</i>	
Родина Бернуллі: сімейна династія в математиці та філософії	131
<i>ТУЛУЧЕНКО Галина</i>	
Математичні парадокси та поняття нескінченності	134
Секція 6. ФІЛОСОФІЯ ЕКОНОМІКИ	136
<i>БОРОВІК Любов, ГЕНС Олексій, ВАЮЦЬКИЙ Артур</i>	136
Вплив фінансової політики на спрямування фінансових потоків аграрних підприємств	136
<i>КАЛУГА Володимир</i>	